Revista Universul Juridic ● nr. 9, septembrie 2017, pp. 99-106

IV. DIN JURISPRUDENȚA ÎCCJ

RIL

- **ABSTRACT**

As a result of the activity conducted by the High Court of Cassation and Justice (Panel of the recourse in the interest of the law), the following documents were published in September: ***Decision no. 13/2017 of the High Court of Cassation and Justice*** *regarding the provisions of art. 469 para. (3) of the Code of criminal procedure;* ***Decision no. 11/2017 of the High Court of Cassation and Justice*** *regarding the provisions of art. 39 of the G.E.O. no. 195/2002 on the circulation on public roads, as republished, subsequently amended and supplemented, in relation to the provisions of art. 102 para. (1) point 14 or art. 105 point 10 of the same legal act, with the applicability of art. 7 letter h) of the Law on Local Police no. 155/2010, as republished, subsequently amended and supplemented.*

DECIZIA ÎCCJ (COMPLET RIL) NR. 13/2017 (M. OF. NR. 735/13.09.2017): ART. 469 ALIN. (3) DIN CODUL DE PROCEDURĂ PENALĂ

De ***Redacția ProLege***

Decizia ÎCCJ	Complet ÎCCJ	Actul normativ	Articol	Sumar
Decizia nr. 13/2017	**Complet RIL**	**Codul de procedură penală**	**Art. 469**	În interpretarea şi aplicarea unitară a dispozițiilor art. 469 alin. (3) din Codul de procedură

				penală, stabileşte că în urma admiterii cererii de redeschidere a procesului penal pentru persoanele condamnate judecate în lipsă, cauza se reia din faza judecății în primă instanță.

În M. Of. nr. 735 din 13 septembrie 2017, a fost publicată Decizia ÎCCJ nr. 13/2017 din 3 iulie 2017 referitoare la dezlegarea următoarei chestiuni de drept: *„faza de la care se reia procesul penal, în urma admiterii cererii de redeschidere a procesului penal în cazul judecării în lipsa persoanei condamnate [art. 469 alin. (3) din Codul de procedură penală] – din faza camerei preliminare sau din faza judecății în prim grad”.*

Obiectul dezlegării chestiunii de drept

„Art. 469

(1) Instanța, ascultând concluziile procurorului, ale părților şi ale subiecților procesuali principali, examinează dacă:

a) cererea a fost formulată în termen şi de către o persoană dintre cele prevăzute la art. 466;

b) au fost invocate temeiuri legale pentru redeschiderea procesului penal;

c) motivele în baza cărora este formulată cererea nu au fost prezentate într-o cerere anterioară de redeschidere a procesului penal, care a fost judecată definitiv.

(2) Cererea se examinează de urgență, iar în cazul în care persoana condamnată se află în executarea pedepsei cu închisoarea aplicate în cauza a cărei rejudecare se cere, instanța poate suspenda motivat, în tot sau în parte, executarea hotărârii şi poate dispune respectarea de către condamnat a uneia dintre obligațiile prevăzute la art. 215 alin. (1) şi (2). Dacă executarea pedepsei cu închisoarea nu a început, instanța poate dispune respectarea de către condamnat a uneia dintre obligațiile prevăzute la art. 215 alin. (1) şi (2).

(3) Dacă instanța constată îndeplinirea condițiilor prevăzute la alin. (1), dispune prin încheiere admiterea cererii de redeschidere a procesului penal.

(4) Dacă instanța constată neîndeplinirea condițiilor prevăzute la art. 466, dispune prin sentință respingerea cererii de redeschidere a procesului penal.

(5) Încheierea prin care este admisă cererea de redeschidere a procesului penal poate fi atacată odată cu fondul.

(6) Hotărârea prin care este respinsă cererea de redeschidere a procesului penal este supusă aceleiaşi căi de atac ca şi hotărârea pronunțată în lipsa persoanei condamnate.

(7) Admiterea cererii de redeschidere a procesului penal atrage desființarea de drept a hotărârii pronunțate în lipsa persoanei condamnate.

(8) Instanța redeschide procesul penal prin extindere şi cu privire la părțile care nu au formulat cerere, putând hotărî şi în privința lor, fără să le poată crea acestora o situație mai grea.

(9) Odată cu admiterea cererii de redeschidere a procesului penal, instanța, din oficiu sau la cererea procurorului, poate dispune luarea față de inculpat a uneia dintre măsurile preventive prevăzute la art. 202 alin. (4) lit. b)-e). Dispozițiile titlului V al părții generale se aplică în mod corespunzător".

1. Problema de drept care a generat practica neunitară

Prin recursul în interesul legii formulat de către Colegiul de conducere al Curții de Apel Târgu Mureş s-a arătat că în practica judiciară națională nu există un punct de vedere unitar în privința redeschiderii procesului penal în cazul judecării în lipsă a persoanei condamnate, respectiv „faza de la care se reia procesul penal, în urma admiterii cererii de redeschidere a procesului penal în cazul judecării în lipsa persoanei condamnate [art. 469 alin. (3) din Codul de procedură penală] – din faza camerei preliminare sau din faza judecății în prim grad".

6. Înalta Curte de Casație şi Justiție, examinând sesizarea cu recurs în interesul legii, raportul întocmit de judecătorul-raportor şi dispozițiile legale ce se solicită a fi interpretate în mod unitar, reține următoarele:

6.1. Admisibilitatea recursului în interesul legii

Înalta Curte de Casație şi Justiție a fost legal sesizată, fiind îndeplinite cerințele impuse de dispozițiile art. 471 din Codul de procedură penală, referitoare la titularul sesizării şi la depunerea hotărârilor definitive ce atestă existența unei jurisprudențe neunitare relativ la problema de drept ce se cere a fi interpretată.

Astfel, cu privire la condiția de admisibilitate, potrivit dispozițiilor cuprinse în art. 472 din Codul de procedură penală, rezultă faptul că legiuitorul a stabilit drept criteriu pentru aprecierea admisibilității existența unor probleme de drept soluționate în mod diferit prin hotărâri judecătoreşti definitive, condiție îndeplinită în cauză. Evaluarea interesului sesizării se analizează de către titularul acțiunii, iar Înalta Curte de Casație şi Justiție verifică doar existența jurisprudenței divergente ca o condiție de admisibilitate.

Practica neunitară ce formează obiectul recursului în interesul legii a fost generată de interpretarea şi aplicarea dispozițiilor art. 469 alin. (3) din Codul de procedură penală, în practica instanțelor de judecată fiind conturate două orientări:

Într-o primă orientare, instanțele au considerat că în cazul admiterii în principiu a cererii de redeschidere a procesului penal procesul se redeschide din faza camerei preliminare.

Într-o a doua orientare, instanțele au considerat că în cazul admiterii în principiu a cererii de redeschidere a procesului penal procesul se redeschide din faza judecății în primă instanță.

Dispozițiile legale supuse interpretării şi aplicării unitare:
Codul de procedură penală

„Art. 466

(1) Persoana condamnată definitiv care a fost judecată în lipsă poate solicita redeschiderea procesului penal în termen de o lună din ziua în care a luat cunoştință, prin orice notificare oficială, că s-a desfăşurat un proces penal împotriva sa.

(2) Este considerată judecată în lipsă persoana condamnată care nu a fost citată la proces şi nu a luat cunoştință în niciun alt mod oficial despre acesta, respectiv, deşi a avut cunoştință de proces, a lipsit în mod justificat de la judecarea cauzei şi nu a putut încunoştința instanța. Nu se consideră judecată în lipsă persoana condamnată care şi-a desemnat un apărător ales ori un mandatar, dacă aceştia s-au prezentat oricând în cursul procesului, şi nici persoana care, după comunicarea, potrivit legii, a sentinței de condamnare, nu a declarat apel, a renunțat la declararea lui ori şi-a retras apelul.

(3) Pentru persoana condamnată definitiv judecată în lipsă față de care un stat străin a dispus extrădarea sau predarea în baza mandatului european de arestare, termenul prevăzut la alin. (1) curge de la data la care, după aducerea în țară, i-a fost comunicată hotărârea de condamnare.

(4) Procesul penal nu poate fi redeschis în cazul în care persoana condamnată a solicitat să fie judecată în lipsă.

(5) Dispozițiile alineatelor precedente se aplică în mod corespunzător persoanei față de care s-a pronunțat o hotărâre de renunțare la aplicarea pedepsei sau de amânare a aplicării pedepsei.

Cererea de redeschidere a procesului penal

Art. 467

(1) Cererea de redeschidere a procesului penal poate fi formulată de către persoana judecată în lipsă şi se adresează instanței care a judecat cauza în primă instanță.

(2) Când persoana judecată în lipsă este privată de libertate, cererea poate fi depusă la administrația locului de deținere, care o va trimite de îndată instanței competente.

(3) Cererea se formulează în scris şi trebuie motivată cu privire la îndeplinirea condițiilor prevăzute la art. 466.

(4) Cererea poate fi însoțită de copii de pe înscrisurile de care persoana judecată în lipsă înțelege a se folosi în proces, certificate pentru conformitate cu originalul. Când înscrisurile sunt redactate într-o limbă străină, ele vor fi însoțite de traducere.

(5) În cazul în care cererea nu îndeplineşte condițiile prevăzute la alin. (3) şi (4), instanța pune în vedere celui ce a formulat cererea să o completeze până la primul termen de judecată sau, după caz, într-un termen scurt, stabilit de instanță.

Măsurile premergătoare

Art. 468

(1) *La primirea cererii de redeschidere a procesului penal, se fixează termen pentru examinarea admisibilității în principiu, preşedintele dispunând ataşarea dosarului cauzei, precum şi citarea părților şi a subiecților procesuali principali interesați.*

(2) Când persoana care a solicitat redeschiderea procesului penal este privată de libertate, chiar într-o altă cauză, preşedintele dispune încunoştințarea acesteia despre termen şi ia măsuri pentru desemnarea unui avocat din oficiu.

(3) Persoana privată de libertate este adusă la judecată.

Judecarea cererii de redeschidere a procesului

Art. 469

(1) Instanța, ascultând concluziile procurorului, ale părților şi ale subiecților procesuali principali, examinează dacă:

a) cererea a fost formulată în termen şi de către o persoană dintre cele prevăzute la art. 466;

b) au fost invocate temeiuri legale pentru redeschiderea procesului penal;

c) motivele în baza cărora este formulată cererea nu au fost prezentate într-o cerere anterioară de redeschidere a procesului penal, care a fost judecată definitiv.

(2) Cererea se examinează de urgență, iar în cazul în care persoana condamnată se află în executarea pedepsei cu închisoarea aplicate în cauza a cărei rejudecare se cere, instanța poate suspenda motivat, în tot sau în parte, executarea hotărârii şi poate dispune respectarea de către condamnat a uneia dintre obligațiile prevăzute la art. 215 alin. (1) şi (2). Dacă executarea pedepsei cu închisoarea nu a început, instanța poate dispune respectarea de către condamnat a uneia dintre obligațiile prevăzute la art. 215 alin. (1) şi (2).

(3) Dacă instanța constată îndeplinirea condițiilor prevăzute la alin. (1), dispune prin încheiere admiterea cererii de redeschidere a procesului penal.

(4) Dacă instanța constată neîndeplinirea condițiilor prevăzute la art. 466, dispune prin sentință respingerea cererii de redeschidere a procesului penal.

(5) Încheierea prin care este admisă cererea de redeschidere a procesului penal poate fi atacată odată cu fondul.

(6) Hotărârea prin care este respinsă cererea de redeschidere a procesului penal este supusă aceleiaşi căi de atac ca şi hotărârea pronunțată în lipsa persoanei condamnate.

(7) Admiterea cererii de redeschidere a procesului penal atrage desființarea de drept a hotărârii pronunțate în lipsa persoanei condamnate.

(8) Instanța redeschide procesul penal prin extindere şi cu privire la părțile care nu au formulat cerere, putând hotărî şi în privința lor, fără să le poată crea acestora o situație mai grea.

(9) Odată cu admiterea cererii de redeschidere a procesului penal, instanța, din oficiu sau la cererea procurorului, poate dispune luarea față de inculpat a uneia dintre măsurile preventive prevăzute la art. 202 alin. (4) lit. b) – e). Dispozițiile titlului V al părții generale se aplică în mod corespunzător.

6.2. Pe fondul recursului în interesul legii

Calea procedurală a redeschiderii procesului penal în cazul judecării în lipsa persoanei condamnate este cuprinsă în titlul III capitolul V (Căile extraordinare de atac) secțiunea a 4-a din Codul de procedură penală, aspect care îi confirmă acestei proceduri natura juridică de cale extraordinară de atac.

Rațiunea instituirii căii de atac rezultă din expunerea de motive a legii privind noul Cod de procedură penală, potrivit căreia prin introducerea acestei căi extraordinare de atac s-a urmărit crearea premiselor necesare ca instanța de judecată *să îşi formeze o impresie cu privire la acuzat şi să asculte în mod direct declarațiile acestuia*.

Finalitatea căilor extraordinare de atac se urmăreşte în raport cu modul de soluționare a acțiunii penale. În ipoteza redeschiderii procesului penal în cazul judecării în lipsă, analiza va purta asupra soluției de condamnare, concluzie facilă dedusă din chiar denumirea secțiunii în care este inclusă calea de atac şi din interpretarea sistematică şi gramaticală a textelor. Amintim în acest context conținutul art. 467 alin. (1) din Codul de procedură penală, potrivit căruia ***"Cererea de redeschidere a procesului penal*** *poate fi formulată de către persoana judecată în lipsă şi* ***se adresează instanței care a judecat cauza în primă instanță"***, ce relevă aceeaşi voință a legiuitorului ca redeschiderea procesului penal să vizeze faza de judecată a procesului penal.

De asemenea, art. 470 din Codul de procedură penală, potrivit căruia *"Rejudecarea cauzei se face potrivit regulilor de procedură aplicabile etapei procesuale pentru care s-a dispus redeschiderea procesului penal"*, deşi a fost abrogat prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 18/2016, atestă faptul că la momentul adoptării Codului de procedură penală legiuitorul a avut în vedere reluarea procesului penal din faza judecății, indiferent de etapa în care acesta a ajuns (fond sau apel), iar nu din faza anterioară, a camerei preliminare.

Admiterea cererii de redeschidere a procesului penal atrage desființarea de drept a hotărârii de condamnare, cu consecința reluării judecății din fața instanței de fond. Prin desființarea hotărârii de condamnare nu se accede la faza camerei preliminare, închisă definitiv printr-o hotărâre anterioară şi distinctă celei desființate de drept, ce nu poate fi cenzurată într-o fază procesuală succesivă sau ulterioară. Această soluție rezultă din aplicarea principiului separației funcțiilor judiciare în procesul penal (art. 3 din Codul de procedură penală), funcția de verificare a legalității trimiterii în judecată fiind distinctă de funcția de judecată şi finalizată prin hotărâre ce nu antamează soluția acțiunii penale şi, ca urmare, nu există nicio rațiune de a se extinde efectele desființării în procedura redeschiderii procesului penal şi asupra acesteia.

Jurisprudența Înaltei Curți de Casație şi Justiție în materia dezlegării unor chestiuni de drept, respectiv Decizia nr. 22 din 9 iunie 2015 (Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 486 din 2 iunie 2015), prin care s-a statuat în sensul că „în interpretarea şi aplicarea dispozițiilor art. 466 alin. (1) din Codul de procedură penală, obiectul cererii de redeschidere a procesului penal în cazul judecării în lipsă a persoanei condamnate îl reprezintă numai hotărârile penale definitive prin care s-a dispus condamnarea, renunțarea la aplicarea pedepsei ori amânarea aplicării pedepsei, indiferent dacă judecata în primă instanță sau în calea ordinară

de atac este consecința rejudecării cauzei ca urmare a admiterii contestației în anulare ori revizuirii", continuă să producă efecte şi ulterior modificărilor legislative. Din cuprinsul considerentelor acestei decizii amintim că: „prin noțiunea de *proces penal* utilizată în denumirea căii extraordinare de atac a redeschiderii procesului penal în cazul judecării în lipsa persoanei condamnate se înțelege faza de judecată, prin folosirea metodei interpretării restrictive legiuitorul urmărind să asigure posibilitatea reluării, în condițiile legii, a judecării cauzei, din analiza dispozițiilor art. 466 alin. (1) şi (5) din Codul de procedură penală rezultând că pot fi supuse acestei proceduri extraordinare doar hotărâri penale definitive: hotărâri de condamnare, hotărâri de renunțare la aplicarea pedepsei şi hotărâri de amânare a aplicării pedepsei, prin intermediul cererii de redeschidere a procesului penal putându-se critica, exclusiv, hotărâri definitive prin care se rezolvă fondul cauzei (condamnare, renunțare la aplicarea pedepsei sau amânarea aplicării pedepsei), persoana condamnată în lipsă putând contesta nu atât soluția definitivă pronunțată în cauza sa, cât mai ales procedura de desfăşurare a judecății în lipsa sa, prin înfrângerea principiilor contradictorialității, nemijlocirii, reguli de bază ale judecății.

Totodată, art. 466 alin. (1) din Codul de procedură penală evidențiază existența unui proces penal cu o acțiune penală pusă în mişcare, situație specifică unei cauze care se judecă în primă instanță sau în calea ordinară de atac, iar prin modalitatea de reglementare, redeschiderea procesului penal nu poate fi extinsă la toate categoriile de procese (contestație în anulare, revizuiri, alte cereri), interpretarea contrară conducând la o suprapunere a acestei proceduri speciale peste alte proceduri (categorii), de asemenea, cu caracter special, ce ar periclita principiul autorității de lucru judecat".

Jurisprudența recentă a Curții Constituționale nu poate conduce către o altă soluție. Prin Decizia nr. 647 din 1 noiembrie 2016 (Monitorul Oficial al României, Partea I nr. 40 din 13 ianuarie 2017) a fost respinsă, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate referitoare la dispozițiile art. 470 din Codul de procedură penală, excepție formulată în contextul reluării procedurii de cameră preliminară. Ca urmare, Curtea nu a fost pusă în ipoteza de a explica, în cadrul funcțiilor judiciare distincte (funcția de verificare a legalității trimiterii în judecată şi funcția de judecată) ce conduc la faze procesuale separate, cum se ajunge la reluarea procedurii de cameră preliminară, în urma desființării hotărârii asupra acțiunii penale. Ceea ce trebuie reținut din considerentele acestei decizii se referă la argumentul respectării dreptului la un proces echitabil, în contextul existenței unor faze procesuale distincte, cu obiecte de analiză diferite (paragrafele 31, 32).

De altfel, toate argumentele referitoare la ascultarea inculpatului ori contestarea probelor şi, în final, respectarea dreptului la un proces echitabil îşi găsesc soluția şi rezolvarea în reluarea judecății din faza instanței de fond.

În considerarea celor expuse, în interpretarea şi aplicarea unitară a dispozițiilor art. 469 alin. (3) din Codul de procedură penală, Completul pentru judecarea

recursului în interesul legii va admite recursul în interesul legii declarat de Colegiul de conducere al Curții de Apel Târgu Mureş şi va stabili că, în urma admiterii cererii de redeschidere a procesului penal pentru persoanele condamnate judecate în lipsă, cauza se reia din faza judecății în primă instanță.

Decizia ÎCCJ (Complet RIL) nr. 13/2017

Prin Decizia nr. 13/2017, ÎCCJ (Complet RIL) a admis recursurile în interesul legii formulate de Colegiul de conducere al Curții de Apel Bucureşti şi de Ministerul Public – Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație şi Justiție şi, în consecință, stabileşte că:

În interpretarea şi aplicarea unitară a dispozițiilor art. 469 alin. (3) din Codul de procedură penală, stabileşte că în urma admiterii cererii de redeschidere a procesului penal pentru persoanele condamnate judecate în lipsă, cauza se reia din faza judecății în primă instanță.

Revista Universul Juridic ● nr. 9, septembrie 2017, pp. 107-114

DECIZIA ÎCCJ (COMPLET RIL) NR. 11/2017 (M. OF. NR. 750/19.09.2017): ART. 39, ART. 102 ALIN. (1) PCT. 14 ŞI ART. 105 PCT. 10 DIN O.U.G. NR. 195/2002 PRIVIND CIRCULAȚIA PE DRUMURILE PUBLICE

De ***Redacția ProLege***

Decizia ÎCCJ	Complet ÎCCJ	Actul normativ	Articol	Sumar
Decizia nr. 11/2017	**Complet RIL**	**O.U.G. nr. 195/2002**	**Art. 39, art. 102 alin. (1) pct. 14 şi art. 105 pct. 10**	În interpretarea şi aplicarea dispozițiilor art. 39, art. 102 alin. (1) pct. 14 şi art. 105 pct. 10 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, republicată, cu modificările şi completările ulterioare, prin raportare la dispozițiile art. 7 lit. h) din Legea poliției locale nr. 155/2010, republicată, cu modificările şi

				completările ulterioare, doar agentul constatator din cadrul poliției rutiere are competența de a solicita proprietarului sau deținătorului mandatat al unui vehicul comunicarea identității persoanei căreia i-a încredințat vehiculul pentru a fi condus pe drumurile publice, precum şi de a aplica sancțiunile contravenționale prevăzute de lege, în cazul necomunicării relațiilor solicitate.

În M. Of. nr. 750 din 19 septembrie 2017, a fost publicată Decizia ÎCCJ nr. 11/2017 din 19 iunie 2017 referitoare la dezlegarea următoarei chestiuni de drept: *„interpretarea şi aplicarea dispozițiilor art. 39 din O.U.G. nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, republicată, cu modificările şi completările ulterioare, raportate la dispozițiile art. 102 alin. (1) pct. 14 sau art. 105 pct. 10 din acelaşi act normativ, în sensul stabilirii competenței funcționale a agenților constatatori (din cadrul poliției locale sau poliției rutiere), cu incidența art. 7 lit. h) din Legea poliției locale nr. 155/2010, republicată, cu modificările şi completările ulterioare”.*

Obiectul dezlegării chestiunii de drept

Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002

„Art. 39

Proprietarul sau deținătorul mandatat al unui vehicul este obligat să comunice poliției rutiere, la cererea acesteia şi în termenul solicitat, identitatea persoanei căreia i-a încredințat vehiculul pentru a fi condus pe drumurile publice".

(…)

„Art. 102

(1) Constituie contravenții şi se sancționează cu amenda prevăzută în clasa a IV-a de sancțiuni următoarele fapte săvârşite de persoane fizice:

(…)

14. necomunicarea de către proprietarul sau utilizatorul unui vehicul, la solicitarea poliției rutiere, a identității persoanei căreia i-a încredințat vehiculul spre a fi condus;".

(…)

„Art. 105

Constituie contravenții şi se sancționează cu amenda prevăzută în clasa a V-a de sancțiuni următoarele fapte săvârşite de către persoane juridice:

(…)

10. necomunicarea, în termen, la cererea poliției rutiere, a identității persoanei căreia i-a încredințat vehiculul pentru a fi condus pe drumurile publice;".

(…)

Legea nr. 155/2010

„Art. 7

În domeniul circulației pe drumurile publice, poliția locală are următoarele atribuții: (…)

h) constată contravenții şi aplică sancțiuni pentru încălcarea normelor legale privind oprirea, staționarea, parcarea autovehiculelor şi accesul interzis, având dreptul de a dispune măsuri de ridicare a autovehiculelor staționate neregulamentar; (…)".

I. Problema de drept care a generat practica neunitară

1. Recursul în interesul legii formulat de Avocatul Poporului vizează interpretarea şi aplicarea dispozițiilor art. 39, art. 102 alin. (1) pct. 14 şi art. 105 pct. 10 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, republicată, cu modificările şi completările ulterioare (*Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002*), precum şi a dispozițiilor art. 7 lit. h) din Legea poliției locale nr. 155/2010, republicată, cu modificările şi completările ulterioare (*Legea nr. 155/2010*), în sensul stabilirii competenței funcționale a agenților constatatori – din cadrul poliției locale sau poliției rutiere – de a solicita proprietarului sau deținătorului mandatat al unui vehicul comunicarea identității persoanei căreia i-a încredințat vehiculul pentru a fi condus pe drumurile publice, precum şi de a aplica sancțiunile contravenționale prevăzute de lege, în cazul necomunicării relațiilor solicitate.

IX. Înalta Curte de Casație şi Justiție

31. Recursul în interesul legii îndeplineşte condițiile de admisibilitate prevăzute de art. 514 şi 515 din Codul de procedură civilă, fiind exercitat de un subiect de drept căruia legea îi recunoaşte legitimare procesuală şi având ca obiect o

problemă de drept pentru care s-a făcut dovada că a fost soluționată în mod diferit, prin hotărâri judecătoreşti definitive, pronunțate de mai multe instanțe judecătoreşti de pe teritoriul țării.

32. Obiectul recursului în interesul legii îl constituie, aşa cum s-a arătat mai sus, interpretarea dispozițiilor art. 39, art. 102 alin. (1) pct. 14 şi art. 105 pct. 10 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002, prin raportare la dispozițiile art. 7 lit. h) din Legea nr. 155/2010.

33. Problema de drept ce se impune a fi dezlegată este dacă poliția locală are competența de a solicita proprietarului sau deținătorului mandatat al unui vehicul identitatea persoanei căreia i-a încredințat vehiculul pentru a fi condus pe drumurile publice, precum şi de a aplica sancțiunile contravenționale prevăzute de lege, în cazul necomunicării relațiilor solicitate.

34. Potrivit dispozițiilor art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002:

„(1) Circulația pe drumurile publice a vehiculelor, pietonilor şi a celorlalte categorii de participanți la trafic, drepturile, obligațiile şi răspunderile care revin persoanelor fizice şi juridice, precum şi atribuțiile unor autorități ale administrației publice, instituții şi organizații sunt supuse dispozițiilor prevăzute în prezenta ordonanță de urgență.

(2) Dispozițiile prevăzute în prezenta ordonanță de urgență au ca scop asigurarea desfăşurării fluente şi în siguranță a circulației pe drumurile publice, precum şi ocrotirea vieții, integrității corporale şi a sănătății persoanelor participante la trafic sau aflate în zona drumului public, protecția drepturilor şi intereselor legitime ale persoanelor respective, a proprietății publice şi private, cât şi a mediului.

(3) Autoritatea competentă în domeniul circulației pe drumurile publice privind inițierea şi avizarea unor reglementări, precum şi aplicarea şi exercitarea controlului privind respectarea normelor din acest domeniu este Ministerul Afacerilor Interne, prin Inspectoratul General al Poliției Române.

(4) Reglementările privind circulația pe drumurile publice se emit, după caz, de către autoritățile publice centrale sau locale cu atribuții în acest domeniu, numai cu avizul Inspectoratului General al Poliției Române şi cu respectarea acordurilor şi convențiilor internaționale la care România este parte.

(5) Prevederile prezentei ordonanțe de urgență se aplică tuturor participanților la trafic, precum şi autorităților care au atribuții în domeniul circulației şi siguranței pe drumurile publice şi în domeniul protecției mediului”.

35. De asemenea, conform art. 109 alin. (9) din acelaşi act normativ, „Prevederile prezentei ordonanțe de urgență referitoare la contravenții se completează cu cele ale Ordonanței Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, aprobată cu modificări şi completări prin Legea nr. 180/2002, cu modificările şi completările ulterioare, dacă prin prezenta ordonanță de urgență nu se dispune altfel”.

36. Prin urmare, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002, alături de Regulamentul de aplicare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 195/2002, constituie cadrul general de reglementare în materia circulației pe drumurile publice.

37. Referitor la situația concretă pentru care a fost identificată practică judiciară neunitară sunt incidente prevederile art. 39 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002, potrivit cărora „Proprietarul sau deținătorul mandatat al unui vehicul este obligat să comunice poliției rutiere, la cererea acesteia şi în termenul solicitat, identitatea persoanei căreia i-a încredințat vehiculul pentru a fi condus pe drumurile publice".

38. Raportat la acest text de lege, fapta săvârşită de persoane fizice, constând în necomunicarea de către proprietarul sau utilizatorul unui vehicul, la solicitarea poliției rutiere, a identității persoanei căreia i-a încredințat vehiculul spre a fi condus, constituie contravenție şi se sancționează, potrivit art. 102 alin. (1) pct. 14 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002.

39. În mod similar, fapta săvârşită de persoane juridice, constând în ne„comunicarea, în termen, la cererea poliției rutiere, a identității persoanei căreia i-a încredințat vehiculul pentru a fi condus pe drumurile publice, constituie contravenție şi se sancționează conform art. 105 pct. 10 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002.

40. În aceste condiții se cere a se stabili cui îi revine competența constatării săvârşirii faptei contravenționale şi aplicării sancțiunii prevăzute de lege.

41. Potrivit art. 109 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002, constatarea contravențiilor şi aplicarea sancțiunilor se fac direct de către polițistul rutier, iar în punctele de trecere a frontierei de stat a României, de către polițiştii de frontieră.

42. De asemenea, potrivit art. 15 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001, constatarea contravenției se realizează printr-un proces-verbal, încheiat de persoanele anume prevăzute în actul normativ, care stabilesc şi sancționează contravenția, denumite în mod generic *agenți constatatori*, care, în virtutea alin. (2) al aceluiaşi articol, pot fi primarii, ofițerii şi subofițerii din cadrul Ministerului de Interne, special abilitați, persoanele împuternicite în acest scop de miniştri şi de alți conducători ai autorităților administrației publice centrale, de prefecți, preşedinți ai consiliilor județene, primari, de primarul general al municipiului Bucureşti, precum şi de alte persoane prevăzute în legi speciale.

43. Din economia acestor norme rezultă regula potrivit căreia constatarea contravențiilor prevăzute de art. 102 alin. (1) pct. 14 sau art. 105 pct. 10 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 se realizează de către polițistul rutier şi, în mod special, de către polițiştii de frontieră.

44. Pe de altă parte, prin Legea nr. 155/2010 a fost înființată poliția locală, în urma desființării poliției comunitare, în scopul exercitării atribuțiilor privind apă-

rarea drepturilor şi libertăților fundamentale ale persoanei, a proprietății private şi publice, prevenirea şi descoperirea infracțiunilor, în următoarele domenii: a) ordinea şi liniştea publică, precum şi paza bunurilor; b) circulația pe drumurile publice; c) disciplina în construcții şi afişajul stradal; d) protecția mediului; e) activitatea comercială; f) evidența persoanelor; g) alte domenii stabilite prin lege.

45. În acest sens, în Expunerea de motive a Legii nr. 155/2010 se menționează că „atribuțiile poliției locale sunt semnificativ mai ample decât cele ale Poliției Comunitare, fiind prevăzute noi domenii de competență, pe lângă cele deja în vigoare, în special în domeniul siguranței rutiere".

46. Astfel, potrivit dispozițiilor art. 7 lit. h) din Legea nr. 155/2010, în domeniul circulației pe drumurile publice, pe lângă multe alte atribuții, poliția locală constată contravenții şi aplică sancțiuni pentru încălcarea normelor legale privind oprirea, staționarea, parcarea autovehiculelor şi accesul interzis, având dreptul de a dispune măsuri de ridicare a autovehiculelor staționate neregulamentar.

47. Această normă este derogatorie de la norma generală, prevăzută de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002, fiind de strictă interpretare, potrivit principiului *specialia generalibus derogant*. Este, însă, evidentă intenția legiuitorului de a da şi în competența poliției locale atribuția de a constata contravenții şi de a aplica sancțiuni pentru încălcarea normelor legale privind oprirea, staționarea, parcarea autovehiculelor şi accesul interzis, precum şi dreptul de a dispune măsuri de ridicare a autovehiculelor staționate neregulamentar.

48. În exercitarea acestei competențe, potrivit art. 20 alin. (1) lit. g) din Legea nr. 155/2010, polițistul local are dreptul să legitimeze şi să stabilească identitatea persoanelor care încalcă dispozițiile legale ori dacă sunt indicii că acestea pregătesc sau au comis o faptă ilegală.

49. Pe de altă parte, conform art. 7 lit. m) din acelaşi act normativ, în domeniul circulației pe drumurile publice, poliția locală cooperează cu unitățile/structurile teritoriale ale Poliției Române pentru identificarea deținătorului/utilizatorului autovehiculului ridicat ca urmare a staționării neregulamentare sau al autovehiculelor abandonate pe domeniul public.

50. Mai mult decât atât, potrivit art. 2 alin. (2) din Legea nr. 155/2010, poliția locală comunică, de îndată, organelor abilitate datele cu privire la aspectele de încălcare a legii, altele decât cele stabilite în competența sa, de care a luat cunoştință cu ocazia îndeplinirii misiunilor şi activităților specifice.

51. Se poate observa, aşadar, că legiuitorul nu a stabilit, în mod expres, în competența poliției locale atribuția de a solicita proprietarului sau deținătorului mandatat al unui vehicul comunicarea identității persoanei căreia i-a încredințat vehiculul pentru a fi condus pe drumurile publice, şi nici de a aplica sancțiunile contravenționale prevăzute de lege, în cazul necomunicării relațiilor solicitate.

52. Or, vidul legislativ nu se poate complini prin adoptarea, de către autoritățile administrației publice locale, a unor acte normative secundare, în materia

constatării contravențiilor la circulația rutieră, reglementate prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002, aspect reținut de Înalta Curte de Casație şi Justiție – Completul competent să judece recursul în interesul legii, prin Decizia nr. 9 din 25 mai 2015 privind legalitatea hotărârilor adoptate de consiliile locale în vederea reglementării procedurii privind ridicarea vehiculelor staționate/oprite neregulamentar pe partea carosabilă, prevăzută de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 (publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 526 din 15 iulie 2015).

53. În acest context este importantă clarificarea noțiunii de „polițist rutier", sens în care se evidențiază dispozițiile art. 177 alin. (2) din Regulamentul de aplicare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 195/2002, potrivit cărora „Polițiştii rutieri sunt ofițerii şi agenții de poliție specializați şi anume desemnați prin dispoziție a inspectorului general al Inspectoratului General al Poliței Române".

54. În concret, norma legală indicată instituie îndeplinirea cumulativă a două condiții pentru calitatea de polițist rutier, şi anume, pe de o parte, să fie ofițer sau agent de poliție specializat, iar, pe de altă parte, să fie desemnat prin dispoziție a inspectorului general al Inspectoratului General al Poliței Române.

55. Dacă prima condiție ar putea fi considerată ca fiind îndeplinită de un polițist local, prin prisma prevederilor art. 18 alin. (1) şi (2) din Legea nr. 155/2010, potrivit cărora polițiştii locali cu atribuții în domeniul circulației rutiere sunt obligați să urmeze un program de formare inițială organizat într-o instituție de învățământ din cadrul Ministerului Afacerilor Interne, cea de-a doua condiție rămâne neîndeplinită.

56. În concluzie, nu se poate pune semnul egalității între polițistul rutier şi polițistul local, competențele acestuia din urmă în domeniul circulației pe drumurile publice fiind limitate şi expres prevăzute de lege.

57. Dacă legiuitorul ar fi intenționat să reglementeze vreo derogare, în sensul stabilirii unor competențe suplimentare în favoarea poliției locale în materia circulației rutiere, o asemenea excepție ar fi trebuit expres prevăzută, aşa cum s-a întâmplat recent, prin Hotărârea Guvernului nr. 965/2016 pentru modificarea şi completarea Regulamentului de aplicare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 1.391/2006. Prin art. II din acest act normativ au fost aduse modificări legislației rutiere, stabilindu-se că procedura privind ridicarea vehiculului, prevăzută de Regulamentul de aplicare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 195/2002, se aplică în mod corespunzător şi de polițistul local în situațiile prevăzute la art. 7 lit. h) şi k) din Legea nr. 155/2010.

58. Rezultă că, în condițiile legislative actuale, doar agentul constatator din cadrul poliției rutiere are competența de a solicita proprietarului sau deținătorului mandatat al unui vehicul comunicarea identității persoanei căreia i-a încredințat vehiculul pentru a fi condus pe drumurile publice, precum şi de a aplica sancțiunile contravenționale prevăzute de lege, în cazul necomunicării relațiilor solicitate.

Decizia ÎCCJ (Complet RIL) nr. 11/2017

Prin Decizia nr. 11/2017, ÎCCJ (Complet RIL) a admis recursurile în interesul legii formulate de Avocatul Poporului şi, în consecință, stabileşte că:

În interpretarea şi aplicarea dispozițiilor art. 39, art. 102 alin. (1) pct. 14 şi art. 105 pct. 10 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, republicată, cu modificările şi completările ulterioare, prin raportare la dispozițiile art. 7 lit. h) din Legea poliției locale nr. 155/2010, republicată, cu modificările şi completările ulterioare, doar agentul constatator din cadrul poliției rutiere are competența de a solicita proprietarului sau deținătorului mandatat al unui vehicul comunicarea identității persoanei căreia i-a încredințat vehiculul pentru a fi condus pe drumurile publice, precum şi de a aplica sancțiunile contravenționale prevăzute de lege, în cazul necomunicării relațiilor solicitate.

Revista Universul Juridic ● nr. 9, septembrie 2017, pp. 115-122

HP

ABSTRACT

As a result of the activity carried on by the High Court of Justice (DCD Panel), in September, the following were published:

Decision no. 54/2017 of the High Court of Cassation and Justice *regarding the provisions of art. 1 para. (5^1) of the G.E.O. no. 83/2014 on staff salaries paid from pubic funds in the year 2015 and other measures in public spending, approved as subsequently amended and supplemented by Law no. 71/2015, subsequently amended and supplemented (The Government Emergency Ordinance no. 83/2014), respectively whether these legal provisions are also applicable to the staff provided for in art. 2 para. (1) letter b) of the framework Law no. 284/2010 on unitary pay of staff paid from public funds, as subsequently amended and supplemented (Framework Law no. 284/2010);* ***Decision no. 51/2017 of the High Court of Cassation and Justice*** *regarding the provisions of art. III para. (2) of Law no. 169/1997 for amending and supplementing the Land Law no. 18/1991, as subsequently amended and supplemented (Law no. 169/1997), according to art. III para. (1) of the same legal act, in relation to the provisions of art. 5 letter l) of the Regulation regarding the setting up procedure, the duties and functioning of the committees for establishing the private ownership right over the lands, the ownership model and the manner of conferring ownership titles, as well as giving possession to owners (Regulation), approved under the Government Decision no. 890/2005, as subsequently amended and supplemented (Government Decision no. 890/2005) and art. 32 letter d) and art. 33 of the Code of civil procedure, art. III para. (2) of Law no. 169/1997, art. III para. (1) of the same legal act ;* ***Decision no. 35/2017 of the High Court of Cassation and Justice*** *of 15 regarding the provisions of art. 9 para. (2) and para. (4) of the G.O. no. 38/2003 regarding the remuneration and other rights of the police officers, approved, as subsequently amended and supplemented by Law no. 353/2003, as subsequently amended and supplemented, and of the similar provisions of art. 11 paragraphs (2) – (4) of Law no. 138/1999 regarding the remuneration and other rights of the military staff from the public institutions of national defence, public order and national security, as well as regarding the granting of certain salary rights for the civil staff from these institutions, as subsequently amended and supplemented, of art. 11 paragraphs (3) – (5) of appendix no. IV to the Framework Law no. 330/2009 on unitary pay of staff paid from public funds, as subsequently amended and supplemented, respectively of art. 11 paragraphs (1) – (6) of appendix no. VII to the Framework Law no. 284/2010 on unitary pay of staff paid from public funds, as subsequently amended and supplemented, the period during which a police officer was a pupil or student of an educational establishment of the system of the national defence and security and which is considered as seniority according to art. 3 of Law no. 46/1996 on the preparation of the population for defence, as subsequently amended and supplemented, and art. 3 of Law no. 446/2006 on the preparation of the population for defence, as subsequently amended and supplemented.*

DECIZIA ÎCCJ (COMPLET DCD/C) NR. 54/2017 (M. OF. NR. 747/18.09.2017): ART. 1 ALIN. (5^1) DIN O.U.G. NR. 83/2014 PRIVIND SALARIZAREA PERSONALULUI PLĂTIT DIN FONDURI PUBLICE ÎN ANUL 2015

De ***Redacția ProLege***

Decizia ÎCCJ	Complet ÎCCJ	Actul normativ	Articol	Sumar
Decizia nr. 54/2017	**Complet DCD/C**	**O.U.G. nr. 83/2014 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2015**	**Art. 1 alin. (5^1)**	În interpretarea şi aplicarea dispozițiilor art. 1 alin. (5^1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2015, precum şi alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice, aprobată cu modificări şi completări prin Legea nr. 71/2015, cu modificările şi completările

				ulterioare, sintagma „salarizat la acelaşi nivel” are în vedere şi personalul din cadrul autorităţilor şi instituţiilor publice prevăzute la art. 2 alin. (1) lit. b) din Legea-cadru nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, cu modificările şi completările ulterioare.

În M. Of. nr. 747 din 18 septembrie 2017, a fost publicată Decizia ÎCCJ nr. 54/2017 din 3 iulie 2017 referitoare la dezlegarea următoarei chestiuni de drept: *„interpretarea şi aplicarea dispoziţiilor art. 1 alin. (5¹) din Ordonanţa de urgenţă a Guvernului nr. 83/2014 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2015, precum şi alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice, aprobată cu modificări şi completări prin Legea nr. 71/2015, cu modificările şi completările ulterioare (Ordonanţa de urgenţă a Guvernului nr. 83/2014), respectiv dacă aceste prevederi legale sunt aplicabile şi personalului prevăzut la art. 2 alin. (1) lit. b) din Legea-cadru nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, cu modificările şi completările ulterioare (Legea-cadru nr. 284/2010)”.*

Obiectul dezlegării chestiunii de drept

Ordonanţa de urgenţă a Guvernului nr. 83/2014 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2015

„Art. 1

(…)

(5[1]) Prin excepție de la prevederile alin. (1) şi (2), personalul din aparatul de lucru al Parlamentului şi din celelalte instituții şi autorități publice, salarizat la acelaşi nivel, precum şi personalul din cadrul Consiliului Concurenței şi al Curții de Conturi, inclusiv personalul prevăzut la art. 5 din aceste instituții, care beneficiază de un cuantum al salariilor de bază şi al sporurilor mai mici decât cele stabilite la nivel maxim în cadrul aceleiaşi instituții sau autorități publice pentru fiecare funcție/grad/treaptă şi gradație, va fi salarizat la nivelul maxim dacă îşi desfăşoară activitatea în aceleaşi condiții".

I. Titularul şi obiectul sesizării

1. Curtea de Apel Timişoara – Secția contencios administrativ şi fiscal a dispus, prin Încheierea din data de 1 februarie 2017, în Dosarul nr. 8.944/30/2015, sesizarea Înaltei Curți de Casație şi Justiție, în baza art. 519 din Codul de procedură civilă, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept privind interpretarea şi aplicarea dispozițiilor art. 1 alin. (5[1]) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2015, precum şi alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice, aprobată cu modificări şi completări prin Legea nr. 71/2015, cu modificările şi completările ulterioare (*Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014*), respectiv dacă aceste prevederi legale sunt aplicabile şi personalului prevăzut la art. 2 alin. (1) lit. b) din Legea-cadru nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, cu modificările şi completările ulterioare (*Legea-cadru nr. 284/2010*).

X. Înalta Curte de Casație şi Justiție

63. Examinând sesizarea în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, raportul întocmit de judecătorii-raportori, punctele de vedere formulate de către părți şi chestiunea de drept ce se solicită a fi dezlegată, constată următoarele:

64. Potrivit dispozițiilor art. 519 din Codul de procedură civilă: „*Dacă, în cursul judecății, un complet de judecată al Înaltei Curți de Casație şi Justiție, al curții de apel sau al tribunalului, învestit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, constatând că o chestiune de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective, este nouă şi asupra acesteia Înalta Curte de Casație şi Justiție nu a statuat şi nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, va putea solicita Înaltei Curți de Casație şi Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată*".

65. Astfel cum rezultă din conținutul normei citate, legiuitorul a instituit o serie de condiții de admisibilitate pentru declanşarea acestei proceduri, care se impun a fi întrunite în mod cumulativ, după cum urmează:

– existența unei cauze în curs de judecată, în ultimă instanță;

– cauza care face obiectul judecății să se afle în competența legală a unui complet de judecată al Înaltei Curți de Casație şi Justiție, al curții de apel sau al tribunalului învestit să o soluționeze în ultimă instanță;

– ivirea unei chestiuni de drept de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei în curs de judecată;

– o chestiune de drept cu caracter de noutate şi asupra căreia Înalta Curte de Casație şi Justiție să nu fi statuat şi nici să nu facă obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

66. Analizând, prioritar, aceste condiții de admisibilitate a sesizării se constată că primele două cerințe legale sunt îndeplinite.

67. Astfel, Cauza înregistrată inițial pe rolul Tribunalului Timiş cu nr. 8.944/30/2015 are ca obiect acțiunea formulată de reclamante în contradictoriu cu pârâții Autoritatea Națională Sanitară Veterinară şi pentru Siguranța Alimentelor Bucureşti, Direcția Sanitară Veterinară şi pentru Siguranța Alimentelor Timiş, Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării şi Ministerul Finanțelor Publice, prin care au solicitat instanței să se dispună obligarea primilor doi pârâți la calcularea şi la plata drepturilor salariale rezultate din neaplicarea dispozițiilor art. I pct. 6 din Legea nr. 71/2015, începând cu 9 aprilie 2015 şi în continuare, actualizate cu indicele de inflație, cu cheltuieli de judecată.

68. Conform art. 109 din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, republicată, cu modificările şi completările ulterioare: „*Cauzele care au ca obiect raportul de serviciu al funcționarului public sunt de competența secției de contencios administrativ şi fiscal a tribunalului, cu excepția situațiilor pentru care este stabilită expres prin lege competența altor instanțe*".

69. Prima instanță a pronunțat în cauză Sentința civilă nr. 824 din 25 aprilie 2016, iar împotriva acesteia a promovat recurs pârâta Direcția Sanitară Veterinară şi pentru Siguranța Alimentelor Timiş, calea de atac fiind înregistrată pe rolul Curții de Apel Timişoara – Secția contencios administrativ şi fiscal, instanță ce soluționează pricina în ultimă instanță, pronunțând o hotărâre definitivă, având în vedere dispozițiile art. 96 pct. 3 raportat la art. 634 alin. (1) pct. 5 din Codul de procedură civilă, coroborate cu art. 10 alin. (2) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, cu modificările şi completările ulterioare.

70. Şi condiția de admisibilitate a sesizării referitoare la ivirea unei chestiuni de drept de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei în curs de judecată este îndeplinită.

71. Instanța de recurs a arătat, în actul de sesizare, că recurenta Direcția Sanitară Veterinară şi pentru Siguranța Alimentelor Timiş contestă aplicabilitatea dispozițiilor art. 1 alin. (5^1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014 şi propriilor funcționari publici, pe considerentul că acestea ar viza doar instituțiile şi autoritățile finanțate integral de la bugetul de stat, bugetele locale, bugetul asigurărilor sociale de stat şi bugetele fondurilor speciale şi că această autoritate este o instituție finanțată atât din venituri proprii, cât şi din subvenții acordate de la bugetul de stat, iar prima instanță a reținut aplicabilitatea, în speță, a dispozițiilor respectivei ordonanțe de urgență.

72. În funcție de interpretarea acestor dispoziții se poate stabili dacă ele se aplică tuturor funcționarilor plătiți din fonduri publice, indiferent de modalitatea

de finanțare a autorităților/instituțiilor publice, şi toate acțiunile întemeiate pe dispozițiile art. 1 alin. (5^1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014 ar urma să fie considerate întemeiate. Însă, dacă aceste dispoziții vor fi interpretate în sensul că doar o parte din funcționarii plătiți din fonduri publice [respectiv personalul prevăzut la art. 2 alin. (1) lit. a) din Legea-cadru nr. 284/2010] ar beneficia de norma juridică ce înlătură discriminarea, atunci acțiunile personalului încadrat în autorități/instituții cu finanțare mixtă ar urma să fie considerate neîntemeiate.

73. Condiția noutății chestiunii de drept ce face obiectul sesizării în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile reprezintă o condiție distinctă de admisibilitate, iar verificarea acesteia implică nu numai a se constata că Înalta Curte de Casație şi Justiție nu a statuat deja asupra acesteia, dar şi că problema de drept dedusă soluționării în această procedură nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

74. În absența unei definiții legale a noțiunii de „noutate", verificarea întrunirii acesteia ține de exercitarea atributului de apreciere a completului învestit cu pronunțarea prezentei hotărâri.

75. Aşa cum chiar Curtea de Apel Timişoara a arătat, Înalta Curte de Casație şi Justiție – Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a reținut, prin Decizia nr. 23/2016, că art. 1 alin. (5^1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014 nu face altceva decât să instituie o excepție de la art. 1 alin. (1) şi (2), respectiv de la menținerea la acelaşi nivel a salariilor, soldelor, indemnizațiilor, şi că, dintre autoritățile şi instituțiile publice pentru care este instituită derogarea de la regula menținerii – şi în anul 2015 – a nivelului salariului de bază şi al sporurilor acordate în anul 2014, acest text enumeră explicit doar personalul din aparatul de lucru al Parlamentului, personalul din cadrul Consiliului Concurenței şi al Curții de Conturi şi indică numai de o manieră implicită şi personalul celorlalte autorități şi instituții publice, fără a detalia care sunt aceste autorități şi instituții publice.

76. În raport cu limitele învestirii, interpretarea textului s-a făcut numai prin raportare la dispozițiile art. 2 alin. (1) lit. a) din Legea-cadru nr. 284/2010, astfel că prezenta sesizare întruneşte cerințele de noutate a chestiunii de drept a cărei lămurire se solicită.

77. Ca atare, având în vedere că prin Decizia nr. 23/2016 instanța supremă s-a pronunțat numai cu privire la personalul prevăzut de art. 2 alin. (1) lit. a) din Legea-cadru nr. 284/2010, prezenta sesizare fiind admisibilă, urmează a se da o interpretare dispozițiilor legale, aşa cum s-a solicitat de către instanța de trimitere.

78. Pornind de la cele statuate de către Înalta Curte de Casație şi Justiție – Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept prin Decizia nr. 23/2016 se poate considera că personalul din cadrul autorităților şi instituțiilor publice în favoarea cărora este edictată norma din art. 1 alin. (5^1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014, aprobată cu modificări şi completări prin Legea nr. 71/2015, cu modificările şi completările ulterioare, este nu numai cel ce se regăseşte în

enumerarea de la art. 2 alin. (1) lit. a) din Legea-cadru nr. 284/2010, dar şi personalul din autoritățile şi instituțiile publice indicate în mod neechivoc în cuprinsul art. 1 alin. (5^1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014 – personalul din aparatul de lucru al Parlamentului, din cadrul Consiliului Concurenței şi al Curții de Conturi, precum şi personalul din cadrul autorităților şi instituțiilor publice prevăzute de art. 2 alin. (1) lit. b) din Legea-cadru nr. 284/2010.

79. Această concluzie se desprinde atât din denumirea actului normativ (Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2015, precum şi alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice), cât şi din conținutul art. 1 alin. (1) din acest act normativ ce se referă la „personalul plătit din fondurile publice".

80. Dacă art. 2 alin. (1) lit. a) din Legea-cadru nr. 284/2010 se referă la autorități şi instituții publice finanțate integral din bugetul de stat, bugetele locale, bugetul asigurărilor sociale de stat, bugetele fondurilor speciale, art. 2 alin. (1) lit. b) din aceeaşi lege-cadru vizează autorități şi instituții publice finanțate din venituri proprii şi subvenții acordate de la bugetul de stat, bugetele locale, bugetul asigurărilor sociale de stat, bugetele fondurilor speciale.

81. Faptul că autoritatea sau instituția publică este finanțată din venituri proprii sau subvenții presupune tot utilizarea fondurilor publice, având în vedere că, potrivit dispozițiilor art. 1 alin. (1) şi alin. (2) lit. f) coroborate cu cele ale art. 2 pct. 27 şi 30 din Legea nr. 500/2002 privind finanțele publice, cu modificările şi completările ulterioare, asemenea fonduri sunt şi cele destinate instituțiilor publice finanțate integral sau parțial din bugetul de stat, bugetul asigurărilor sociale de stat şi bugetul fondurilor speciale.

82. Un alt argument în sensul că autoritățile şi instituțiile publice finanțate din venituri proprii sunt considerate ca fiind beneficiare ale veniturilor publice îl reprezintă şi prevederile art. 2 pct. 30 din legea finanțelor publice ce le defineşte ca fiind asemenea autorități sau instituții pe toate cele finanțate din bugetele prevăzute de art. 1 alin. (2) din lege, între care şi cele finanțate integral sau parțial de la bugetul de stat.

83. De aceea, se poate considera că interpretarea corectă a prevederilor art. 1 alin. (5^1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014 este aceea că ele se aplică tuturor funcționarilor publici plătiți din fonduri publice, astfel cum acestea sunt definite de Legea nr. 500/2002 privind finanțele publice, cu modificările şi completările ulterioare, adică indiferent de sursa de finanțare a autorității sau instituției publice, fiind astfel aplicabile şi personalului din instituțiile şi autoritățile publice prevăzute la art. 2 alin. (1) lit. b) din Legea-cadru nr. 284/2010.

84. Aşa cum s-a arătat şi în considerentele Deciziei nr. 23/2016, pronunțată de Înalta Curte de Casație şi Justiție – Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, această concluzie se desprinde şi din principiile reglementate de art. 3 din aceeaşi Lege-cadru nr. 284/2010, în special cel definit la lit. c): *„echitate şi coerență,*

prin crearea de oportunități egale şi remunerație egală pentru muncă de valoare egală, pe baza principiilor şi normelor unitare privind stabilirea şi acordarea salariului şi a celorlalte drepturi de natură salarială ale personalului din sectorul bugetar", iar acest principiu denotă în mod esențial asumarea de către legiuitor a egalității de tratament juridic, respectiv un tratament juridic echitabil şi nediscriminatoriu între categoriile de personal din sectorul bugetar care desfăşoară muncă de valoare egală, în sensul de a se asigura acestora, prin aplicarea dispozițiilor legii de salarizare, o remunerație egală.

85. Dacă s-ar da o altă interpretare textului, aceasta ar fi contrară scopului şi substanței normei, s-ar menține inechitățile ori diferențele salariale în cadrul aceleiaşi categorii de personal şi, în consecință, ar persista discriminarea pe care legiuitorul a intenționat să o elimine prin edictarea acestei reglementări, pentru a pune în acord legislația internă cu prevederile Convenției pentru apărarea drepturilor omului şi a libertăților fundamentale, dar şi cu cele ale dreptului Uniunii Europene.

Decizia ÎCCJ (Complet DCD/C) nr. 54/2017

Prin Decizia nr. 54/2017, ÎCCJ (Complet DCD/C) a admis sesizarea formulată de Curtea de Apel Timişoara – Secția contencios administrativ şi fiscal în Dosarul nr. 8.944/30/2015 privind pronunțarea unei hotărâri prealabile şi, în consecință, stabileşte că:

În interpretarea şi aplicarea dispozițiilor art. 1 alin. (5[1]) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2015, precum şi alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice, aprobată cu modificări şi completări prin Legea nr. 71/2015, cu modificările şi completările ulterioare, sintagma „salarizat la acelaşi nivel" are în vedere şi personalul din cadrul autorităților şi instituțiilor publice prevăzute la art. 2 alin. (1) lit. b) din Legea-cadru nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, cu modificările şi completările ulterioare.

Revista Universul Juridic ● nr. 9, septembrie 2017, pp. 123-129

DECIZIA ÎCCJ (COMPLET DCD/C) NR. 51/2017 (M. OF. NR. 751/20.09.2017): ART. III ALIN. (2) DIN LEGEA NR. 169/1997 PENTRU MODIFICAREA ŞI COMPLETAREA LEGII FONDULUI FUNCIAR NR. 18/1991

De ***Redacția ProLege***

Decizia ÎCCJ	Complet ÎCCJ	Actul normativ	Articol	Sumar
Decizia nr. 51/2017	**Complet DCD/C**	**Legea nr. 169/1997 Codul de procedură civilă**	**Art. III alin. (2)** **Art. 32 lit. d) şi art. 33**	În cazul cererii formulate de primar, în calitate de preşedinte al comisiei locale de fond funciar, în temeiul art. III alin. (1) din Legea nr. 169/1997 pentru modificarea şi completarea Legii fondului funciar nr. 18/1991, cu modificările şi completările ulterioare, cerința „interesului legitim", prevăzută de art. III alin. (2) din acelaşi act normativ, este prezumată.

În M. Of. nr. 751 din 20 septembrie 2017, a fost publicată Decizia ÎCCJ nr. 51/2017 din 3 iulie 2017 referitoare la dezlegarea următoarei chestiuni de drept: *„interpretarea dispozițiilor art. III alin. (2) din Legea nr. 169/1997 pentru modificarea şi completarea Legii fondului funciar nr. 18/1991, cu modificările şi completările ulterioare (Legea nr. 169/1997), referitoare la titularul unei acțiuni în constatare a nulității absolute, în condițiile art. III alin. (1) din acelaşi act normativ (primar, prefect, Autoritatea Națională pentru Restituirea Proprietăților şi alte persoane care justifică un interes legitim), în raport cu dispozițiile art. 5 lit. l) din Regulamentul privind procedura de constituire, atribuțiile şi funcționarea comisiilor pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor, a modelului şi modului de atribuire a titlurilor de proprietate, precum şi punerea în posesie a proprietarilor (Regulamentul), aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 890/2005, cu modificările şi completările ulterioare (Hotărârea Guvernului nr. 890/2005) şi art. 32 lit. d) şi art. 33 din Codul de procedură civilă, în sensul de a stabili*

dacă cerința «interesului legitim» prevăzută de art. III alin. (2) din Legea nr. 169/1997, este aplicabilă şi primarului, în calitate de preşedinte al comisiei locale de fond funciar, în formularea unei cereri întemeiate pe dispozițiile art. III alin. (1) din acelaşi act normativ".

Obiectul dezlegării chestiunii de drept

Legea nr. 169/1997

„Art. III

(2) Nulitatea poate fi invocată de primar, prefect, Autoritatea Națională pentru Restituirea Proprietăților şi de alte persoane care justifică un interes legitim, iar soluționarea cererilor este de competența instanțelor judecătoreşti de drept comun".

Codul de procedură civilă

„Art. 32

(1) Orice cerere poate fi formulată şi susținută numai dacă autorul acesteia:

d) justifică un interes".

„Art. 33

Interesul trebuie să fie determinat, legitim, personal, născut şi actual. Cu toate acestea, chiar dacă interesul nu este născut şi actual, se poate formula o cerere cu scopul de a preveni încălcarea unui drept subiectiv amenințat sau pentru a preîntâmpina producerea unei pagube iminente şi care nu s-ar putea repara".

I. Titularul şi obiectul sesizării

1. Tribunalul Gorj – Secția I civilă a dispus, din oficiu, prin Încheierea din 25 ianuarie 2017, în Dosarul nr. 2.058/318/2016, aflat pe rolul acestei instanțe, sesizarea Înaltei Curți de Casație şi Justiție, în temeiul dispozițiilor art. 519 din Codul de procedură civilă, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la următoarea chestiune de drept: „interpretarea dispozițiilor art. III alin. (2) din Legea nr. 169/1997 pentru modificarea şi completarea Legii fondului funciar nr. 18/1991, cu modificările şi completările ulterioare (Legea nr. 169/1997), referitoare la titularul unei acțiuni în constatare a nulității absolute, în condițiile art. III alin. (1) din acelaşi act normativ (primar, prefect, Autoritatea Națională pentru Restituirea Proprietăților şi alte persoane care justifică un interes legitim), în raport cu dispozițiile art. 5 lit. l) din Regulamentul privind procedura de constituire, atribuțiile şi funcționarea comisiilor pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor, a modelului şi modului de atribuire a titlurilor de proprietate, precum şi punerea în posesie a proprietarilor (Regulamentul), aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 890/2005, cu modificările şi completările ulterioare (Hotărârea Guvernului nr. 890/2005) şi art. 32 lit. d) şi art. 33 din Codul de procedură civilă, în sensul de a stabili dacă cerința «interesului legitim» prevăzută de art. III alin. (2) din Legea nr. 169/1997, este aplicabilă şi primarului, în calitate de preşedinte al comisiei locale de fond funciar, în formularea unei cereri întemeiate pe dispozițiile art. III alin. (1) din acelaşi act normativ".

IX. Înalta Curte de Casație şi Justiție

Examinând sesizarea în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, raportul întocmit de judecătorii-raportori şi chestiunea de drept ce se solicită a fi dezlegată, constată următoarele:

Asupra admisibilității sesizării

21. În privința obiectului şi a condițiilor sesizării Înaltei Curți de Casație şi Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, legiuitorul, în cuprinsul articolului 519 din Codul de procedură civilă, instituie o serie de condiții de admisibilitate pentru declanşarea acestei proceduri, condiții care se impun a fi întrunite în mod cumulativ, respectiv: existența unei cauze aflate în curs de judecată; cauza să fie soluționată în ultimă instanță; cauza care face obiectul judecății să se afle în competența legală a unui complet de judecată al Înaltei Curți de Casație şi Justiție, al curții de apel sau al tribunalului învestit să soluționeze cauza; ivirea unei chestiuni de drept de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei în curs de judecată; chestiunea de drept identificată să prezinte caracter de noutate şi asupra acesteia Înalta Curte de Casație şi Justiție să nu fi statuat şi nici să nu facă obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

22. Toate aceste condiții sunt îndeplinite în cauză.

23. Litigiul în legătură cu care s-a formulat sesizarea este în curs de judecată, tribunalul învestit cu soluționarea apelului urmează să soluționeze cauza în ultimă instanță prin pronunțarea unei hotărâri judecătoreşti care, potrivit art. 634 alin. (1) pct. 4 din Codul de procedură civilă, este definitivă, iar cauza care face obiectul judecății se află în competența legală a unui complet de judecată al tribunalului învestit să soluționeze cauza.

24. Deşi legiuitorul nu defineşte noțiunea de „chestiune de drept" folosită în cuprinsul art. 519 din Codul de procedură civilă, în interpretarea acestei noțiuni, doctrina afirmă că norma de drept disputată trebuie să fie îndoielnică, imperfectă (lacunară) sau neclară. Chestiunea de drept supusă dezbaterii trebuie să fie una veritabilă, legată de posibilitatea de a interpreta diferit un text de lege, fie din cauză că acest text este incomplet, fie pentru că nu este corelat cu alte dispoziții legale, fie pentru că se pune problema că nu ar mai fi în vigoare.

25. Examinând sesizarea pendinte, punctele de vedere şi argumentele exprimate de instanțele din țară, care prefigurează existența unei practici neunitare cu privire la problema de drept ce face obiectul sesizării, Înalta Curte de Casație şi Justiție – Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept apreciază chestiunea de drept supusă dezbaterii ca fiind una veritabilă, existând o dificultate reală de interpretare, care necesită o rezolvare de principiu pe calea procedurii prevăzute de art. 519 din Codul de procedură civilă.

26. Asupra acestei chestiuni de drept, de lămurirea căreia depinde soluționarea pe fond a cauzei în curs de judecată, Înalta Curte de Casație şi Justiție nu a statuat

(în recurs în interesul legii sau în recurs în casație) şi nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

Asupra fondului sesizării

27. Potrivit art. 32 alin. (1) lit. d) din Codul de procedură civilă, orice cerere poate fi formulată numai dacă titularul acesteia justifică un interes. Întrucât legea nu defineşte această condiție de exercițiu a acțiunii civile, în doctrină s-a arătat că prin *interes* trebuie înțeles folosul practic, imediat, pe care o parte îl are pentru a justifica punerea în mişcare a procedurii judiciare.

28. Este indiscutabil că atunci când folosul practic urmărit prin declanşarea procedurii judiciare aparține celui care recurge la forma procesuală, condiția interesului este satisfăcută.

29. Sunt însă situații în care cererea nu este promovată de titularul dreptului, ci de persoane, organizații, instituții sau autorități cărora legea le recunoaşte în mod expres posibilitatea de a porni acțiunea civilă, conferindu-le în acest fel legitimare procesuală activă.

30. Astfel, art. 37 din Codul de procedură civilă prevede că, în cazurile şi condițiile prevăzute exclusiv de lege, se pot introduce cereri sau formula apărări şi de persoane, organizații, instituții sau autorități care, fără a justifica un interes personal, acționează pentru apărarea drepturilor sau intereselor legitime ale unor persoane aflate în situații speciale sau, după caz, în scopul ocrotirii unui interes de grup ori general.

31. Prin urmare, legitimarea procesuală legală activă a fost recunoscută altor persoane sau organe decât titularul dreptului fie atunci când titularul dreptului se află în situații speciale, fie când există necesitatea ocrotirii unui interes de grup ori general. În toate aceste cazuri, calitatea procesuală şi interesul nu sunt întrunite, ambele, în persoana celui care acționează, iar art. 37 din Codul de procedură civilă prevede, cât se poate de clar, că acela care acționează nu trebuie să justifice un interes personal.

32. Norma juridică ce face obiectul prezentei sesizări – art. III alin. (2) din Legea nr. 169/1997 – reprezintă o aplicare a prevederilor art. 37 din Codul de procedură civilă, un caz în care legiuitorul a recunoscut primarului, prefectului şi Autorității Naționale pentru Restituirea Proprietăților legitimare procesuală activă în promovarea unei cereri având ca obiect nulitatea actelor indicate în alineatul 1 al aceluiaşi articol, emise în materia fondului funciar. Chestiunea de drept dedusă judecății este aceea a interpretării dispozițiilor art. III alin. (2) din Legea nr. 169/1997, în sensul de a stabili dacă cererile promovate de subiectele de drept indicate anterior trebuie sau nu să îndeplinească cerința „interesului legitim" menționată în cuprinsul aceleiaşi norme.

33. Interesul legitim menționat în alineatul 2 al art. III din Legea nr. 169/1997, drept condiție de exercițiu a acțiunii civile având ca obiect nulitatea actelor indicate în art. III alin. (1) al aceleiaşi legi, trebuie analizat numai atunci când cererea este

formulată de alte persoane, nu şi atunci când titularul acesteia este primarul, prefectul sau Autoritatea Națională pentru Restituirea Proprietăților.

34. Argumentele vizează:

(i) scopul reglementării;

(ii) interpretarea gramaticală a normei analizate.

35. (i) Aşa cum rezultă din conținutul său, art. 37 din Codul de procedură civilă permite ca, în cazurile şi condițiile prevăzute exclusiv de lege, cererile să fie introduse şi de persoane, organizații, instituții sau autorități, care acționează *în scopul ocrotirii unui interes general*.

Legitimarea procesuală pe care legiuitorul i-o recunoaşte primarului în anumite materii reprezintă tocmai o aplicare a normei prevăzute de art. 37 din Codul de procedură civilă, deoarece atribuția prevăzută în sarcina acestuia de art. 61 alin. (2) din Legea administrației publice locale nr. 215/2001, republicată, cu modificările şi completările ulterioare (Legea nr. 215/2001), de a asigura *„(…) respectarea drepturilor şi libertăților fundamentale ale cetățenilor, a prevederilor Constituției, precum şi punerea în aplicare a legilor, a decretelor Preşedintelui României, a hotărârilor şi ordonanțelor Guvernului, a hotărârilor consiliului local (…)"*, are ca justificare ocrotirea unui interes general.

O astfel de materie este cea a fondului funciar unde, prin art. III alin. (2) din Legea nr. 169/1997, legiuitorul a reglementat calitatea procesuală a primarului în cererile având ca obiect nulitatea absolută a actelor indicate în cuprinsul alineatului 1 al aceluiaşi articol.

Conform art. 5 lit. l) din Regulamentul aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 890/2005, una dintre atribuțiile principale ale comisiilor comunale, orăşeneşti sau municipale este aceea de a *„identifica terenurile atribuite ilegal"* şi de a *„sesiza primarul, care înaintează sub semnătură acțiuni în constatarea nulității absolute pentru cazurile prevăzute la art. III din Legea nr. 169/1997, cu modificările şi completările ulterioare"*.

Legitimarea procesuală conferită de legiuitor primarului în astfel de cereri în constatarea nulității absolute a actelor indicate în art. III alin. (1) din Legea nr. 169/1997 este justificată de interesul intrării în legalitate a respectivelor acte emise în baza Legii nr. 18/1991, a rezolvării, pe cât posibil, a tuturor cererilor formulate în această materie, de necesitatea ocrotirii intereselor persoanelor ale căror drepturi la reconstituire au fost încălcate şi în privința cărora autoritățile se află în imposibilitatea de a le soluționa favorabil cererile.

Prin urmare, norma analizată conferă primarului legitimare procesuală activă în cererile având ca obiect nulitatea anumitor acte, expres prevăzute de lege, emise în materia fondului funciar, tocmai ca urmare a scopului urmărit prin promovarea unor astfel de cereri, şi care este acela al ocrotirii unui interes general.

Or, în mod unanim, în doctrină se admite că cerința interesului este îndeplinită şi atunci când, în condițiile art. 37 din Codul de procedură civilă, cererea nu este

promovată de titularul dreptului, ci de persoane, organizații, instituții sau autorități cărora legea le recunoaşte în mod expres posibilitatea de a porni acțiunea civilă, conferindu-le astfel legitimare procesuală activă, dat fiind scopul ocrotirii interesului general pe care astfel de cereri îl urmăresc.

În consecință, cât timp norma analizată – art. III din Legea nr. 169/1997 – conferă primarului legitimare procesuală în anumite cereri, promovate în scopul ocrotirii unor interese generale, reprezentând o aplicare în materia fondului funciar a prevederilor art. 37 din Codul de procedură civilă coroborat cu art. 61 alin. (2) din Legea nr. 215/2001, condiția interesului nu trebuie analizată separat, ea fiind subînțeleasă prin voința legiuitorului.

În sesizarea adresată Înaltei Curți de Casație şi Justiție a fost exprimată şi opinia în sensul că primarul poate solicita desființarea actului eliberat în procedura Legii nr. 18/1991, numai în situația în care suprafața de teren în discuție face obiectul unei alte cereri de reconstituire a dreptului de proprietate aflată în curs de soluționare, deoarece în lipsa unui litigiu asupra terenului din actul de proprietate contestat nu ar exista interesul primarului de a promova o asemenea acțiune civilă.

Opinia menționată, care se bazează pe distincția dintre interesul direct şi cel indirect, nu poate fi primită pentru mai multe argumente:

a) Pentru considerentele anterior expuse, norma analizată reprezintă, sub aspectul supus dezbaterii, o aplicare în materia fondului funciar a dispozițiilor art. 37 din Codul de procedură civilă. Or, textul menționat prevede în mod expres că, în cazurile în care legea recunoaşte unor persoane, organizații, instituții sau autorități dreptul de a acționa în justiție în scopul ocrotirii unui interes general, cel care acționează nu trebuie să justifice un interes personal, fără să distingă între interesul personal direct şi cel indirect. În baza regulii de interpretare *ubi lex non distinguit, nec nos distinguere debemus*, distincția propusă între interesul personal direct şi cel indirect (şi care, în opinia analizată ar trebui să existe în persoana unui terț care a formulat o cerere de reconstituire cu privire la terenul ce face obiectul actului contestat de primar) nu poate fi primită.

b) Dacă acțiunea în nulitate formulată de primar ar fi condiționată de existența unei cereri de reconstituire cu privire la aceeaşi suprafață de teren cuprinsă în actul a cărui anulare se cere, nu s-ar mai justifica atribuția stabilită în sarcina comisiilor comunale, orăşeneşti sau municipale prin art. 5 lit. l) din Regulamentul aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 890/2005, de a „identifica terenurile atribuite ilegal”.

c) Dacă s-ar admite interpretarea propusă în opinia analizată, nu s-ar mai putea susține că, prin recunoaşterea legitimării procesuale active a primarului în acțiunea în nulitate a actelor indicate în alineatul 1 al art. III din Legea nr. 169/1997, legiuitorul a urmărit ocrotirea unui interes general, ci s-ar restrânge verificarea interesului la îndeplinirea acestei condiții în favoarea unei singure persoane, respectiv a titularului unei cereri de reconstituire a dreptului de proprietate. Or,

tocmai ocrotirea unui interes general a reprezentat rațiunea pentru care legiuitorul, în mod excepțional, a permis declanşarea procedurilor judiciare şi altor persoane decât titularului dreptului.

36. (ii) Astfel cum este formulat, textul de lege analizat menționează două categorii de subiecte de drept cărora le conferă legitimare procesuală activă: prima categorie este formată din primar, prefect şi Autoritatea Națională pentru Restituirea Proprietăților, iar cealaltă categorie cuprinde orice „alte persoane care justifică un interes legitim". Conjuncția „şi" din cuprinsul normei dovedeşte intenția legiuitorului de a delimita cele două categorii de subiecte de drept şi de a reglementa un regim juridic diferit între cele două categorii de titulari ai cererii de chemare în judecată. Regimul juridic diferit este justificat de faptul că prima categorie cuprinde exclusiv reprezentanți ai autorităților publice cu atribuții în procedura de reconstituire a dreptului de proprietate în materia fondului funciar.

Cum numai subiectele de drept din prima categorie sunt indicate nominal – primar, prefect, Autoritatea Națională pentru Restituirea Proprietăților – pe când în cea de-a doua categorie sunt cuprinse orice „alte persoane", iar condiția interesului legitim este menționată în mod expres numai după indicarea acestei ultime categorii, rezultă că interesul reprezintă o condiție de exercițiu numai pentru acțiunea în nulitate promovată de o altă persoană decât primarul, prefectul sau Autoritatea Națională pentru Restituirea Proprietăților. Dacă legiuitorul ar fi dorit ca, pentru orice titular al cererii, interesul să fie o condiție de exercițiu pentru acțiunea în nulitatea actelor indicate în alineatul 1 al art. III din Legea nr. 169/1997, nu ar mai fi delimitat două categorii de subiecte de drept ce pot fi titularii unei astfel de cereri, ci ar fi stabilit că ea poate fi promovată de orice persoană care justifică un interes. Prin urmare, condiția interesului legitim diferențiază cele două categorii de subiecte de drept, ea urmând a fi analizată numai în cazul cererilor formulate de alte persoane decât primarul, prefectul sau Autoritatea Națională pentru Restituirea Proprietăților, în privința acestora din urmă cerința interesului fiind prezumată.

Decizia ÎCCJ (Complet DCD/C) nr. 51/2017

Prin Decizia nr. 51/2017, ÎCCJ (Complet DCD/C) a admis sesizarea formulată de Tribunalul Gorj – Secția I civilă în Dosarul nr. 2.058/318/2016 şi, în consecință, stabileşte că:

În cazul cererii formulate de primar, în calitate de preşedinte al comisiei locale de fond funciar, în temeiul art. III alin. (1) din Legea nr. 169/1997 pentru modificarea şi completarea Legii fondului funciar nr. 18/1991, cu modificările şi completările ulterioare, cerința „interesului legitim", prevăzută de art. III alin. (2) din acelaşi act normativ, este prezumată.

Revista Universul Juridic ● nr. 9, septembrie 2017, pp. 130-137

DECIZIA ÎCCJ (COMPLET DCD/C) NR. 35/2017 (M. OF. NR. 757/22.09.2017): ART. 9 ALIN. (2) ŞI ALIN. (4) DIN O.G. NR. 38/2003 PRIVIND SALARIZAREA ŞI ALTE DREPTURI ALE POLIȚIŞTILOR

De ***Redacția ProLege***

Decizia ÎCCJ	Complet ÎCCJ	Actul normativ	Articol	Sumar
Decizia nr. 35/2017	**Complet DCD/C**	**O.G. nr. 38/2003 Legea nr. 138/1999**	**Art. 9 alin. (2) şi alin. (4)** **Art. 11 alin. (2) – (4)**	În interpretarea şi aplicarea dispozițiilor art. 11 alin. (3), alin. (5) şi alin. (6) din anexa nr. VII la Legea-cadru nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, cu modificările şi completările ulterioare, şi art. 3 din Legea nr. 446/2006 privind pregătirea populației pentru apărare, cu modificările

				şi completările ulterioare, la stabilirea gradațiilor nu se ia în calcul perioada cât un polițist a urmat cursurile unei instituții de învățământ pentru formarea polițiștilor.

În M. Of. nr. 757 din 22 septembrie 2017, a fost publicată Decizia ÎCCJ nr. 35/2017 din 15 mai 2017 referitoare la dezlegarea următoarei chestiuni de drept: *„interpretarea art. 9 alin. (2) şi alin. (4) din O.G. nr. 38/2003 privind salarizarea şi alte drepturi ale polițiștilor, aprobată cu modificări şi completări prin Legea nr. 353/2003, cu modificările şi completările ulterioare, precum şi a celor similare ale art. 11 alin. (2)-(4) din Legea nr. 138/1999 privind salarizarea şi alte drepturi ale personalului militar din instituțiile publice de apărare națională, ordine publică şi siguranță națională, precum şi acordarea unor drepturi salariale personalului civil din aceste instituții, cu modificările şi completările ulterioare, ale art. 11 alin. (3)-(5) din anexa nr. IV la Legea-cadru nr. 330/2009 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, cu modificările ulterioare, respectiv ale art. 11 alin. (1)-(6) din anexa nr. VII la Legea-cadru nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, cu modificările şi completările ulterioare, perioada cât un polițist a fost elev sau student al unei instituții de învățământ din sistemul de apărare şi securitate națională şi care constituie vechime în muncă conform art. 3 din Legea nr. 46/1996 privind pregătirea populației pentru apărare, cu modificările şi completările ulterioare, şi art. 3 din Legea nr. 446/2006 privind pregătirea populației pentru apărare, cu modificările şi completările ulterioare, poate fi luată în calcul la stabilirea gradațiilor prevăzute de lege pentru această categorie de personal?”*.

Obiectul dezlegării chestiunii de drept

O.G. nr. 38/2003

„Art. 9 (Abrogat)

(2) Persoanele nou-încadrate sau reintegrate în rândul polițiștilor, precum şi rezerviştii concentrați beneficiază de gradații în raport cu vechimea în muncă legal stabilită, după cum urmează:

– 3-5 ani, gradația I;

– 5-10 ani, gradația a II-a;

– 10-15 ani, gradația a III-a;
– 15-20 de ani, gradația a IV-a;
– 20-25 de ani, gradația a V-a;
– peste 25 de ani, gradația a VI-a

(4) Prevederile alin. (2) se aplică şi absolvenților instituțiilor de învățământ pentru formarea polițiştilor, pentru vechimea în muncă avută până la data intrării în aceste instituții".

Legea nr. 138/1999

„*Art. 11 (Abrogat)*

(2) Persoanele chemate sau rechemate în rândul cadrelor militare în activitate, militarii angajați pe bază de contract, precum şi rezerviştii concentrați beneficiază de gradații în raport cu vechimea în muncă legal stabilită, după cum urmează:

– 3-5 ani	*gradația I;*
– 5-10 ani	*gradația a II-a;*
– 10-15 ani	*gradația a III-a;*
– 15-20 de ani	*gradația a IV-a;*
– 20-25 de ani	*gradația a V-a;*
– peste 25 de ani	*gradația a VI-a.*

(3) Cadrele militare trecute în rezervă care sunt rechemate în activitate beneficiază de numărul de gradații avut înainte de trecerea în rezervă, dacă acesta este mai mare decât cel cuvenit, prin aplicarea prevederilor alin. (2), luându-se în calcul pentru acordarea gradației următoare şi vechimea scursă de la acordarea ultimei gradații până la trecerea în rezervă. Prevederile de mai sus se aplică şi persoanelor care au avut calitatea de militari angajați pe bază de contract şi redobândesc această calitate potrivit reglementărilor legale în vigoare şi care revin în unități militare din ministerele şi instituțiile centrale prevăzute la art. 1.

(4) Prevederile alin. (2) se aplică şi absolvenților instituțiilor militare de învățământ pentru vechimea în muncă avută până la data intrării în aceste instituții".

I. Titularul şi obiectul sesizării

1. Curtea de Apel Galați – Secția contencios administrativ şi fiscal a dispus, prin Încheierea din 27 octombrie 2016, în Dosarul nr. 1.077/121/2015, sesizarea Înaltei Curți de Casație şi Justiție, în temeiul dispozițiilor art. 519 din Codul de procedură civilă, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la următoarea chestiune de drept: „În interpretarea art. 9 alin. (2) şi alin. (4) din O.G. nr. 38/2003 privind salarizarea şi alte drepturi ale polițiştilor, aprobată cu modificări şi completări prin Legea nr. 353/2003, cu modificările şi completările ulterioare (O.G. nr. 38/2003), precum şi a celor similare ale art. 11 alin. (2)-(4) din Legea nr. 138/1999 privind salarizarea şi alte drepturi ale personalului militar din instituțiile publice de apărare națională, ordine publică şi siguranță națională, precum şi acordarea unor drepturi salariale personalului civil din aceste instituții, cu modificările şi completările ulterioare (Legea nr. 138/1999), ale art. 11 alin. (3)-(5) din anexa nr. IV la Legea-cadru nr. 330/2009 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, cu modificările ulterioare

(Legea-cadru nr. 330/2009), respectiv ale art. 11 alin. (1)-(6) din anexa nr. VII la Legea-cadru nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, cu modificările şi completările ulterioare (Legea-cadru nr. 284/2010), perioada cât un poliţist a fost elev sau student al unei instituţii de învăţământ din sistemul de apărare şi securitate naţională şi care constituie vechime în muncă conform art. 3 din Legea nr. 46/1996 privind pregătirea populaţiei pentru apărare, cu modificările şi completările ulterioare (Legea nr. 46/1996), şi art. 3 din Legea nr. 446/2006 privind pregătirea populaţiei pentru apărare, cu modificările şi completările ulterioare (Legea nr. 446/2006), poate fi luată în calcul la stabilirea gradaţiilor prevăzute de lege pentru această categorie de personal?".

IX. Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie

Examinând sesizarea în vederea pronunţării unei hotărâri prealabile, raportul întocmit de judecătorii-raportori şi chestiunea de drept ce se solicită a fi dezlegată, constată următoarele:

Asupra admisibilităţii sesizării

32. În privinţa regularităţii sesizării Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie în vederea pronunţării unei hotărâri prealabile, legiuitorul, în cuprinsul art. 519 din Codul de procedură civilă, instituie o serie de condiţii de admisibilitate pentru declanşarea acestei proceduri, condiţii care se impun a fi îndeplinite în mod cumulativ, respectiv:

– existenţa unei cauze aflate în curs de judecată;

– cauza care face obiectul judecăţii să se afle în competenţa legală a unui complet de judecată al Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie, al curţii de apel sau al tribunalului învestit să soluţioneze cauza în ultimă instanţă;

– ivirea unei chestiuni de drept de a cărei lămurire depinde soluţionarea pe fond a cauzei în curs de judecată;

– chestiunea de drept identificată să prezinte caracter de noutate şi asupra acesteia Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie să nu fi statuat şi nici să nu facă obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluţionare.

33. Condiţiile de admisibilitate sunt îndeplinite în cea mai mare parte, întrucât litigiul în legătură cu care s-a formulat sesizarea este în curs de judecată, curtea de apel învestită cu soluţionarea apelului urmează să soluţioneze cauza în ultimă instanţă, prin pronunţarea unei hotărâri judecătoreşti care, potrivit art. 634 alin. (1) pct. 4 din Codul de procedură civilă, este definitivă, iar cauza care face obiectul judecăţii se află în competenţa legală a unui complet de judecată al curţii de apel învestite să soluţioneze cauza. Totodată, este îndeplinită şi condiţia noutăţii chestiunii de drept, întrucât determinante în legătură cu criteriul noutăţii sunt existenţa şi dezvoltarea unei jurisprudenţe continue şi constante în această materie, pentru care nu s-a făcut o asemenea dovadă, iar Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie nu a statuat asupra chestiunii de drept ce face obiectul sesizării, aceasta nefăcând nici obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluţionare.

34. Condiția de admisibilitate – sesizarea să aibă ca obiect o chestiune de drept de a cărei lămurire să depindă soluționarea pe fond a cauzei – impune o serie de clarificări, raportat la cadrul procesual în care completul de judecată învestit cu soluționarea recursului a identificat chestiunea de drept ce face obiectul pronunțării unei hotărâri prealabile.

Instanța de trimitere a solicitat interpretarea şi lămurirea mai multor dispoziții legale, în parte abrogate şi fără a justifica sesizarea sub acest aspect.

Reclamanții sunt absolvenți ai Academiei de Poliție „Alexandru Ioan Cuza" – Facultatea de Drept – A -1997, B – 2007, C – 2003, D – 2005, E – 2010, F – 2007, G – 2006, H – 1998 şi I (fără a se ataşa la dosar actul doveditor), iar drepturile sunt solicitate începând cu data de 12 martie 2012.

Înalta Curte de Casație şi Justiție – Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept observă că nu toate aceste dispoziții legale influențează soluționarea pe fond a cauzei în curs de judecată, în cadrul procesual fixat de recurenții-reclamanți, confirmat prin punctul de vedere al instanței de trimitere, aspect ce pune în discuție admisibilitatea sesizării în anumite limite.

Astfel,

– *Ordonanța Guvernului nr. 38/2003* privind salarizarea şi alte drepturi ale polițiştilor, aprobată cu modificări şi completări prin Legea nr. 353/2003, cu modificările şi completările ulterioare, *Legea nr. 138/1999* privind salarizarea şi alte drepturi ale personalului militar din instituțiile publice de apărare națională, ordine publică şi siguranță națională, precum şi acordarea unor drepturi salariale personalului civil din aceste instituții, cu modificările şi completările ulterioare, *au fost abrogate prin Legea-cadru nr. 330/2009* privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, cu modificările ulterioare, care, de asemenea, *a fost abrogată* prin *Legea-cadru nr. 284/2010* privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, cu modificările şi completările ulterioare – astfel cum se şi arată detaliat în actul de sesizare – perioada dedusă judecății intrând sub regimul acestei ultime legi, pretențiile reclamanților având ca dată de plecare a drepturilor solicitate 12 martie 2012;

– *Legea nr. 138/1999 este o lege distinctă, cu un alt domeniu*, care s-a aflat în vigoare în paralel cu cea specială în domeniul în care activează reclamanții (Ordonanța Guvernului nr. 38/2003), ambele fiind abrogate prin prima lege-cadru de salarizare – Legea-cadru nr. 330/2009;

– *Legea nr. 46/1996* privind pregătirea populației pentru apărare, cu modificările şi completările ulterioare, *a fost abrogată prin Legea nr. 446/2006* privind pregătirea populației pentru apărare, cu modificările şi completările ulterioare.

În *concluzie*, văzând susținerile recurenților-reclamanți în fundamentarea cererilor formulate şi punctul de vedere al instanței de trimitere, perioada de timp pentru care sunt solicitate drepturile, precum şi prevederile art. 1 din Legea-cadru

nr. 284/2010[1] (unul dintre reclamanți absolvind, de altfel, studiile după intrarea acesteia în vigoare), se constată că de lămurirea dispozițiilor relevante ale acestei legi, respectiv ale *art. 11 alin. (3) şi alin. (5) – (6) din anexa nr. VII la Legea-cadru nr. 284/2010, alături de cele ale Legii nr. 446/2006, depinde soluționarea pe fond a cauzei*, în sensul art. 519 din Codul de procedură civilă.

Aşa fiind, dezlegările date prin prezenta decizie vor viza aceste dispoziții legale (considerentele aferente fiind, oricum, valabile pentru oricare dintre celelalte dispoziții valorificate în cauză), după cum urmează:

Anexa nr. VII la Legea-cadru nr. 284/2010

„Art. 11. (…) (3) Persoanele chemate sau rechemate în activitate, precum şi rezerviştii concentrați beneficiază de gradații în raport cu vechimea în serviciu avută/stagiul de cotizare realizat, legal stabilit, după cum urmează:

– 3 – 6 ani gradația I;

– 6 – 10 ani gradația a II-a;

– 10 – 15 ani gradația a III-a;

– 15 – 20 de ani gradația a IV-a;

– 20 – 25 de ani gradația a V-a;

– peste 25 de ani gradația a VI-a.

(…) (5) Prevederile alin. (3) şi (4) se aplică şi absolvenților instituțiilor militare de învățământ pentru vechimea în serviciu avută/stagiul de cotizare realizat până la data intrării în aceste instituții şi, după caz, soldaților şi gradaților voluntari trecuți în corpul cadrelor militare în activitate pentru vechimea în serviciu avută/stagiul de cotizare realizat până la data schimbării poziției de activitate.

(6) Prevederile alin. (3) – (5) se aplică în mod corespunzător şi polițiştilor şi funcționarilor publici cu statut special din sistemul administrației penitenciare".

Asupra fondului sesizării

35. Din interpretarea gramaticală, sistematică şi logică a normelor de drept supuse analizei rezultă că la *stabilirea gradațiilor nu se ia în calcul perioada cât un polițist a urmat cursurile unei instituții de învățământ pentru formarea polițiştilor*.

36. În primul rând, *subiecții/beneficiarii normelor sunt diferențiați prin fiecare alineat*, iar conjuncția *„şi"* arată în mod clar sensul normei legale.

Astfel, alin. (5) şi (6) ale art. 11 din anexa nr. VII la Legea-cadru nr. 284/2010 cuprind o normă completatoare, sub două aspecte: *categoria de personal* vizată, adăugând-o prin conjuncția *„şi"* pe cea a absolvenților instituțiilor de învățământ pentru formarea polițiştilor/instituțiilor militare de învățământ – ceea ce înseamnă, încă o dată, că aceasta nu a fost avută în vedere în norma la care face trimitere, respectiv *reperul temporal*, care limitează incidența pe perioada de timp de până la data intrării în instituțiile la care se face referire.

---

[1] „Art. 1. – (1) Prezenta lege are ca obiect de reglementare stabilirea unui sistem unitar de salarizare pentru personalul din sectorul bugetar plătit din bugetul general consolidat al statului.

(2) Începând cu data intrării în vigoare a prezentei legi, drepturile salariale ale personalului prevăzut la alin. (1) sunt şi rămân în mod exclusiv cele prevăzute în prezenta lege".

37. Dispozițiile art. 11 alin. (5) şi (6) din anexa nr. VII la Legea-cadru nr. 284/2010 au caracter special față de cele generale din primul alineat, aplicabile unei *categorii speciale*, iar caracterul de excepție al aceloraşi reglementări duce la concluzia că acestea sunt de strictă interpretare şi aplicare – *exceptio est strictissimae interpretationis*.

38. Aceleaşi dispoziții legale vizează o anumită categorie de personal, ceea ce înseamnă că sunt excluse altele, în lipsa unei prevederi exprese, iar în privința absolvenților instituțiilor de învățământ indicate se aplică prevederile la care se face trimitere numai pe perioada indicată, fiind exclusă astfel o altă perioadă – apelând la argumentele *per a contrario*.

39. Atunci când legiuitorul a intenționat să ia în calcul perioada studiilor la stabilirea gradațiilor a prevăzut în mod expres acest lucru – în alin. (1) al art. 11 din anexa nr. VII la Legea-cadru nr. 284/2010 arătându-se, pentru prima dată, că intervalul de timp cuprins între data acordării gradului militar şi data absolvirii instituției militare de învățământ se ia în calcul la stabilirea de gradații.

Pe lângă distincția făcută de legiuitor prin alin. (5) şi (6) ale art. 11 în discuție, în art. 1 alin. (3) din anexa nr. VII la Legea-cadru nr. 284/2010 se fac referiri la instituții militare de învățământ, instituții de învățământ pentru formarea polițiştilor şi instituții de învățământ pentru formarea funcționarilor publici cu statut special din sistemul administrației penitenciare, în vreme ce în art. 21 din Legea nr. 360/2002 se mai arată şi că *„(1) Absolvenților instituțiilor de învățământ de profil ale Ministerului Afacerilor Interne, precum şi celor pregătiți pentru nevoile Ministerului Afacerilor Interne la alte instituții de învățământ li se acordă grade profesionale (…)”*.

40. Această normă nu este însă similară celor care fundamentează drepturile solicitate şi fixează cadrul procesual al cauzei, inclusiv limitele de investire ale Înaltei Curți de Casație şi Justiție.

41. Rezolvarea cauzei şi a chestiunii de drept aduse în fața Înaltei Curți de Casație şi Justiție este centrată, atât de instanța de trimitere, cât şi de recurenții-reclamanții, pe lămurirea normelor legale vizate şi care se referă la *vechimea în muncă/vechimea în serviciu*.

42. Argumentele mai sus reținute denotă faptul că nu este necesar să se mai apeleze la corelarea cu alte dispoziții legale pentru explicitarea conținutului celor două sintagme sau/şi la aprecierea raportului dintre legea specială şi legea generală (inclusiv din perspectiva completării între ele).

43. Aceasta înseamnă că eventuala includere a perioadei de studii în vreuna dintre cele două sintagme, în baza celorlalte norme valorificate în cauză de către apelanții-reclamanți şi confirmate atât de prima instanță, cât şi de instanța de trimitere, le poate conferi absolvenților instituțiilor respective de învățământ drepturi în orice altă materie care permite acest lucru, mai puțin în cea în cauză,

respectiv în stabilirea gradațiilor, indiferent de justificarea la care se apelează, inclusiv a principiului echității, invocat de instanța de trimitere.

44. Acest mod de interpretare nu încalcă în niciun fel drepturile reclamate – includerea prin lege în drepturile salariale şi a gradațiilor, întrucât acestea nu le sunt contestate, fiind recunoscute numai în limitele permise de legiuitor.

Decizia ÎCCJ (Complet RIL) nr. 35/2017

Prin Decizia nr. 35/2017, ÎCCJ (Complet RIL) a admis recursurile în interesul legii formulate de Curtea de Apel Galați – Secția contencios administrativ şi fiscal în Dosarul nr. 1.077/121/2015 şi, în consecință, stabileşte că:

În interpretarea şi aplicarea dispozițiilor art. 11 alin. (3), alin. (5) şi alin. (6) din anexa nr. VII la Legea-cadru nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, cu modificările şi completările ulterioare, şi art. 3 din Legea nr. 446/2006 privind pregătirea populației pentru apărare, cu modificările şi completările ulterioare, la stabilirea gradațiilor nu se ia în calcul perioada cât un polițist a urmat cursurile unei instituții de învățământ pentru formarea polițiştilor.